

29 oktober 2010

Koelte, al is dat heel relatief hier, en niet meer piepende scharnieren vergemakkelijken het slapen. Ik heb dus een goede nacht achter de rug die wat ingekort is door het dagelijkse klokken-gelui. Wees gerust, 'k ben weer ingedommeld, heerlijk! Na het ontbijt trekt King naar de campus om de afgesproken werken uit te voeren. Ik ben de gehele dag 'zoet' geweest met het intikken van de gegevens die we gisteren met onze opmetingen bekomen hebben. Als het computerwerk mij wat teveel wordt, loop ik eventjes weg naar het ziekenhuis om voor King wat te 'supporteren'.

De metsers hebben me ook geroepen om hen uit te leggen hoe en waar ze de sokkels voor de airco moeten metsen. Tussendoor bekijk en fotografeer ik de daken van het OK en de materniteit omdat Energy Assistance waarschijnlijk daarop de zonnepanelen zal installeren. Het bijna platte dak van de materniteit lijkt mij het meest geschikt om de zonnepanelen te dragen.

Yves zegt en passant dat er achter de gebouwen van de interne een steenbakkerij is. Uiteraard moet ik dat zien, 'k heb er zelfs enkele filmpjes gemaakt. Drie jonge gasten maken daar bakstenen met zeer zanderige klei – broze stenen zijn het resultaat – op in principe dezelfde manier zoals dat ook bij ons gedaan werd, op enkele plaatsen maar dan deels gemechaniseerd zelfs nog tot twintig jaar geleden (veldoven): klei steken/opdelven, de klei met water mengen, met de hand stenen vormen in houten mallen, de stenen van de regen beschut laten drogen, de droge stenen stapelen samen met brandstof (veelal hout), dit is dus een oven bouwen, de oven met leem dichtmaken en met vuur de brandstof aansteken. De oven zal langzaam op temperatuur komen en moet, eens uitgebrand, langzaam

afkoelen. Als de oven afgekoeld is, wordt hij steen voor steen afgebroken. De stenen zijn klaar voor gebruik. De stenen die ze in de Sankuru gebruiken zijn groot, lomp ook wel. Ze zijn zeker een derde hoger, breder en langer dan de bakstenen bij ons en vol.

Bij een van mijn wandelingen naar de campus vragen twee sjofel geklede mannen mij of ze ook eens op de foto mogen. Dat is geen probleem uiteraard. Ze schooiden ook om wat geld.

Als gevolg van een lek aan de lavabo in ons badkamer lijkt de tegelvloer meestal wel een glijbaan. Dat is vervelend. Met het alaam dat ik vorig jaar in bewaring gaf bij zuster Hélène die ik benoemde tot 'conservatrice de mes outils', probeer ik het lek op te sporen en te repareren. Het lijkt op het eerste gezicht hopeloos maar met twee componentenijzer kan ik het vervelende euvel van de baan helpen. De reparatie beklint ik, na een verfrissende douche, met een koele pint. En Lucien? Wel, hij doet de opkuis. Het is er hem aan te zien dat dit verre van zijn alledaagse bezigheid is.

's Avonds vertelt Mieke dat ze ook door dezelfde twee mannen aangesproken is die ik gefotografeerd heb. Het zijn twee politiemannen die het depot met het verkiezingsmateriaal moeten bewaken. Al dat materiaal, voor de verkiezingen van 2011, is gestockeerd in het depot waar wij tot begin dit jaar heel wat materiaal bewaarden. Door een misverstand lieten de zusters ons hun depot niet meer gebruiken. Het kwam leeg te staan en bleek een ideale plaats om het verkiezingsmateriaal in onder te brengen. Voor de twee politiemannen, die dag en nacht van dienst zijn, is geen onderkomen voorzien. Met wat ze her en der gevonden of bijeengeschooid hebben, maakten ze zich tegen een

muur van het depot een schuilhut om te overnachten en om hun kleren proper te houden. Ik hoop voor hen dat het niet al te erg regent want die hut ziet en verre van waterdicht uit.

Bijna elke avond een waar spektakel.